

kommunale tandpleje, er paradisisk og af meget høj kvalitet, og det derude, det private, er ringere, for ellers ødelægges det ikke noget, at folk går over i det tilbud. Nu er det pludselig et udtryk for forkælelse. Jeg forstår det ikke.

Jeg forstår heller ikke det synspunkt om de fattige og de rige. Jeg må bare spørge rent retorisk: Giver en ordning, hvor man giver et tilskud på 65 pct., kontra en ordning, hvor man giver et tilskud på 0 pct., flere eller færre mennesker mulighed for at foretage valget?

Hvis det giver færre mulighed for at foretage valget, så er jeg enig i, at det socialt er ude af balance. Hvis det giver flere mulighed for at foretage valget, jamen så er det jo et forslag, der går i retning af at give flere mulighed, og så er det da et socialt balanceret forslag.

Man kunne også spørge retorisk med de argumenter, der lidt cirkulært bliver brugt her, om de partier, der nu argumenterer så højstemt ideologisk imod dette, ville kunne støtte forslaget, hvis procenten ikke hed 65, men noget højere? Jeg synes, man tager de argumenter, der ligesom passer ind, og så kører man ellers blot derudad.

Jeg kan meget, meget bedre lide fru Tove Videbæks fornuftige indfaldsvinkel og påpegningen af, at forslaget her handler om andet og mere end bare det frie valg offentlig/privat. Det handler om det frie valg i to dimensioner: det frie valg mellem den kommunale tandpleje og den private tandlæge, som familien måske af andre grunde anvender, og det frie valg mellem den ene kommune og den anden kommune. Derudover handler det for det tredje om at give kommunerne mulighed for en større grad af fleksibilitet i deres opgaveløsning.

Nu nævnedes fru Lone Møller det frihedsbrev, jeg har udsendt, og jeg kan da afsløre, at jeg er stødt på kommuner, der har haft et ønske om i højere grad at kunne konkurrenceudsætte deres børnetandpleje. Ikke kun eller udelukkende fordi man tror på, at her ligger der guld og grønne skove, men fordi der er en række steder, hvor volumen måske er sparsom, hvor der er langt mellem husene, hvor børnetallet ikke er så højt, hvor det måske i øvrigt også er svært at få privatpraktiserende tandlæger til at bosætte sig og drive klinik, og der det kan være nogle kombinationsmuligheder. Der skabes nemlig en mulighed for, at den volumen, der er i børnetandplejen i den lille kommune f.eks., kan være basis for en omsætning hos en tandlæge, der derudover driver privat klinik.

Så her er altså tale om en fleksibilitet, der, hvis den gribes rigtigt an og bruges rigtigt, kan medvirke til at fastholde et tandplejetilbud i kommuner i landet, hvor det alternativt ellers kunne være svært.

Jeg er glad for, at der tegner sig et flertal for forslaget, det vil jeg gerne kvittere for.

Fru Anita Knakkegaard tager fat i et af disse tre elementer, der er i forslaget – idet jeg forstår, at Dansk Folkeparti umiddelbart støtter op om de to andre – nemlig det element, der omhandler det frie valg hen over kommunegrænserne og sætter spørgsmålstegn ved den afregningsmodel, vi har anvendt i lovforslaget. Jeg vil gerne her bare indskrænke mig til at sige, at det må vi naturligvis diskutere nærmere i det udvalgsarbejde, som nu skal pågå.

Kl. 19.30

Når vi har valgt den model, vi har valgt her, er det, fordi det handler om at finde en balance mellem forskellige hensyn, nemlig dels respekten for det lokale skat/serviceforhold; altså at man i kommunen selv definerer sit eget service-niveau og dermed også sin egen skat. Det skal man så at sige ikke kunne springe ud af ved at vælge hen over kommunegrænsen, så det er et hensyn, vi skal have på bordet.

Dels skal vi jo også have det hensyn på bordet, der hedder, at tingene skal være administrerbare. Her har vi altså fundet en balance og ladet os inspirere af, rent faktisk har vi kopieret, det regelsæt, der er lagt op til i det forslag, som socialministeren har fremsat om valg af børnepassning hen over kommunegrænsen.

Det forslag har jeg da med glæde noteret mig, at Dansk Folkeparti bakker op om, og hvor der jo, i hvert fald i princippet, kan opstå den samme situation, hvor et barn, der vælger hen over kommunegrænsen, pludselig viser sig at være et barn, som kræver mere end gennemsnitlig pasning eller mere end gennemsnitlig omsorg; et barn, som i børnehaven skal have en ekstra hånd, og derfor ikke opfører sig som gennemsnittet, og derfor heller ikke kun påkalder sig gennemsnitlige omkostninger.

I det store regnestykke tror jeg nu, at tingene går lige op, men jeg har noteret mig det spørgsmål, som fru Anita Knakkegaard har rejst, og jeg synes, det er et spørgsmål, vi skal vende tilbage til i det udvalgsarbejde, som jeg i øvrigt glæder mig til, at man nu skal tage hul på, og hvor jeg naturligvis stiller mig beredvilligt til rådighed for at svare på alle spørgsmål.